

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το αίμα του ανθρώπου αυτού τρέχει ακόμα και λίγο έλλειψε να ξεφυγίσει από το ξύλο που του δώσατε. Τι θέλετε περισσότερο; Δικαιοσύνη; Τότε μηνύστε τον στους δικαστές...

— Δε βαρύνεσαι! και μήπως υπάρχουν δικαστές για μάς, φώναξε κάποιος ξεχωρίζοντας από το πλήθος. Τα πολλά λόγια βλάπτουν, Πλουσέτ. Παράδωσε μας τόν Ιερόσυλο και σύ πήγαινε να φτειάξεις τη μύτρα σου.

Μιά άστραπή έλαμψε μέσ' στα μάτια του Πλουσέτ. 'Αναγνώρισε στο πρόσωπο αυτού που μιλούσε τόν άντραστή του, τόν Στέφανο τόν Στραβοχέρη, ο οποίος είχε συνέλθει από τόν ξόφραρο χτύπημα του Διέγου Διάξ.

— Έμπρός! αποστάσεις, μικρέ μου φίλε, εξακολούθησε ο Στραβοχέρης; ο προστατευμένος σου, έτσι ή άλλοιώς, θα πέσει στα χέρια μας. 'Επλήρωσε πολλούς από μάς και έγω ο ίδιος έχω τή σημαία του.

— Σου έκανε πολύ καλά, αφού ήθελες να τόν κρεμάσεις, απάντησε ο Πλουσέτ. Τήν ημέρα που θα σε κρεμάσουν εμένα, Στραβοχέρη, — κι' αυτό θα γίνη πολύ γρήγορα, γιατί, παρ' όσα λές, υπάρχουν ακόμα δικαστές στην Τουρραίνη — τήν ημέρα που θα σε κρεμάσουν, λέω, θα δοίμε με ποιά άγγελική χαρά και αγαλλίαση θα τεντώσεις τόν λαϊμό σου στους δημίους σου.

Ο Στραβοχέρης δεν είχε και πολλές συμπάθειες μεταξύ τών νέων όμοιόηθων του και γι' αυτό πολλά χαμόγελα ζωγραφίστηκαν στα πρόσωπα του όχλου.

— Άδελφοί!.. φώναξε τότε ο Στραβοχέρης άφρίζοντας από τήν μαγία του, θ' ανεχόμαστε ακόμα τής φλυαρίες αυτού του άνθρώπου; Δεν καταλαβαίνετε, ότι αν υποχωρήσουμε, θα πάει να κινήθει πώς μόνος του τή έβραλε με όλους μας και μάς επέβραλε τή θέλησή του.

— Ο Στέφανος έχει δίκιο... φώναξε τότε κάποιος κρεοπώλης πούχε σβέροκο σαν ταύρος. Για τελευταία φορά, κύριε Πλουσέτ, θα μάς παραδώσετε, ναι ή όχι, τόν ένοχο;

— Όχι, απάντησε ο Πλουσέτ, ο άνθρωπος αυτός βρίσκεται υπό τή στέγη μου και ή ζωή του μου εινε ιερά.

— Τότε, ειπε ο κρεοπώλης, τόν πέρνωμε διά τής βίας!

— Κοιπάστε! ακούστηκε τότε ή δυνατή και σαρκαστική φωνή του Λοβέρτ που ήθε και στάθηκε ήσυχα στο πλευρό του Πλουσέτ. Ποιός ειν' αυτός που λέει ότι θα μηθί διά τής βίας στο σπίτι ενός πολίτου τής Τουρραίνης;

Η θεά του άθλητικού μυλωνά και τών ήρακλείων του μελών ενύχρανε κάπως τήν όμήγυρη. Ο Στέφανος Στραβοχέρης, κάνοντας φρόνιμα, κρύφτηκε πίσω από τούς συντρόφους του.

Όσο για τόν μυλωνά, ο οποίος περιέφερε γύρω του τ' άστραπή... τήν μαγία των ματιών του και άνασκουμπανότανε χωρίς ν' άνησυχή.

— Έλοιπόν, ειπε, κανένας δε μιλάει! θα ήθελα να δω τόν ρήτορα.

Ο κρεοπώλης προχώρησε διαγκωνίζοντας εκείνους που ήθελαν να τόν έμποδίσουν.

— Ο ρήτωρ είμαι έγω, ειπε, καλέ μου και ώρατε μυλωνά, κι' άμείως θα σου δείξω ότι τή έργα μου δεν άπέχουν πολύ από τή λόγια μου.

Καθώς ειπε τή λόγια αυτά όρμησε έναντιόν του Λοβέρτ αλλά μόλις πάτησε τόν πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι, ο Λοβέρτ τόν άρπαξε από τόν λαϊμό και τή ζώνη και τόν σήκωσε ψηλά σα μικρό παιδί.

— Φλύαρε! του ειπε.

Και πετώντάς τον με μεγάλη δύναμη, τόν έρριξε επάνω στο πλήθος έτσι που όλόκληρη σειρά ανθρώπων έγινε άνω-κάτω από τόν άπροσδόκητο αυτό καταπέλτη.

Συγχρόνως ο Πλουσέτ έδινε μιá γερή γροθιά στο πρόσωπο του Στραβοχέρη που ήθέλησε να του έπιτεθί και τόν εξάπλωσε φαρδύ πλατύ κατά γής.

Σηκώθηκε όμως άμείως, έχοντας ένα κυανόλευκα κύκλο γύρω με τή μάτι του, που είχε αρχίσει να κρίζεται.

— Δεν είστε λοιπόν άνθρωποι; φώναξε τότε προς τόν όχλο. Τι άγαπή! Τά μαχαίρια σας! φώναξαν οι μεταρρυθμιστές, μιá... ενήνια λεπίδες έλαμψαν στον ήλιο, κι' όλος ο όχλος συσσωρευμένος όρμησε. Ο Λοβέρτ κι' ο Πλουσέτ τούς περιέμεναν άτάραχοι και έπειδή δεν είχαν άλλα όπλα μεταχειριστήκανε εκείνα που τούς έδωκε ή φύση με άρκετή τόλμη για να ξεφύγουν επί πέντε λεπτά τή επικίνδυνα χτυπήματα τών μαχαϊριών. Έσπασαν κεφάλια, σα γωνιά ένα σωρό. Άλλά ο άνισος αυτός άγών δε μπορούσε να βασιτήξη πολύ! στο τέλος, λόγω του μεγάλου αριθμού τών αντίπαλων των, θάδύκευταν και μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τούς σώσει.

Τό θαύμα αυτό έγινε άμείως. Ένας καταρράκτης νερού άκαθάργτου και λιπαρού, άρχισε να πέφτει από

τό επάνω πάτωμα του ζυθοπωλείου, άναγκάζοντας τούς διαμαρτυρούμενους να άποτραβηχτούν σε κακά χάλια.

Η αίτια του θαύματος αυτού είχαν ή ύπηρετρία του Πλουσέτ, ή Μαρία. Βοηθούμενη από τόν μικρόν ύπηρετή άνέβρασε στο άνώγειον του σπιτιού ένα βαρέλι νερό προορισμένο για τής οικιακές εργασίες και τόν άδειασε στα κεφάλια του συγκεντρωμένου όχλου άκριβώς στην κατάλληλη στιγμή.

Έπειτα δε, ενώ οι διαμαρτυρούμενοι, ταπεινωμένοι, ντροπιασμένοι, μούσκεμα, ιναζόντουσαν από τή νερά ο μικρός ύπηρετής, ο Διονύσης έτρεξε κι' έφερε ένα πιστόλι στο Πλουσέτ και μιá άσπίδα στο Λοβέρτ κρατώντας για τόν έαυτό του ένα μακρόν δόρυ. Φόρεσε ακόμα κι' ένα θώρακα που τού έφτανε κατ' άπ' τή γόνατα και που τόν έκανε να φαίνεται σα μιá χελώνα μέσ' στο καρβόκι της.

Οι διαμαρτυρούμενοι τούς όποιους τόν λουτρόν της είχε ξεφρεθίσει όρμησαν τότε πάλι, φωνάζοντας.

— Δεηλατήστε τόν σπήτι! Φωτιά! Φανάρι!... — Σιωπή και κάτω τή όπλα! ακούστηκε έξαφνα μιá φωνή γλυκεία κι' έπιβλητική που έδέσποσε μέσ' στην όλοβοθία.

Στόν ήχο τής φωνής αυτής που έπαλλε σα σάλπιγγα, οι διαμαρτυρούμενοι άναγκαστήκανε, σόπασαν κι' έμειναν άκίνητοι. Δύο άνθρωποι σεβάσμοι, με μαύρα ρούχα, φάνηκαν.

Είταν οι ποιμένες των Κάρολος και 'Αμβρόσιος Βίλλ.

— Γιατί άφήνετε να σας κυριεύει ο θυμός σας; ειπε ο 'Αμβρόσιος με σοβαρότητα! με ποιό δικαίωμα ζητάτε να τιμωρήσετε τόν ύβριστή μου, ενώ έγω τόν εσυχώρησα μέσ' στην καρδιά μου; Πηγαίντε, διασκορπιστείτε ήσυχα. Η εκδίκηση δεν εινε δικαίωμα των ανθρώπων.

— Πηγαίνετε, άδελφοί μου! ειπε και ο Κάρολος.

Οι διαμαρτυρούμενοι έδίστασαν στην αρχή να διαλυθούν, αλλά σε λίγο ύκαζούοντες στους σεβασμούς των διδασκάλους, άπεσύρθησαν σιγά σιγά. Ο Στραβοχέρης είχε μείνει τελευταίος. Με τόν ένα χέρι έσφιγγε τόν μούτρο του, ενώ με τόν άλλο άπειλούσε τόν Πλουσέτ.

— Θά σε ξαναδώ! τόν φοβήρισε φεύγοντας.

— Δεν σου τόν εύχομαι! απάντησε γελώντας ο Πλουσέτ.

Ο Στραβοχέρης έγινε άφαντος, ενώ οι δύο διδάσκαλοι εξακολούθησαν τόν δρόμο τους με τόν μεγαλοπρεπές τους βήμα, χωρίς να γυρίσουν να ρίξουν μιá ματιά στον Πλουσέτ και τόν Λοβέρτ που στεκόντουσαν πάντοτε στη θύρα του ζυθοπωλείου.

Ο δρόμος πιά ε ήταν άδειος. Οι δύο φίλοι μας και όμικρός ύπηρετής έκπληκτοι από τήν τόσο άπρόοπτη λύση τού δράματος, άλληλόασηχτήκαν και έσοκασαν στα γέλια. Έπειτα εμπήκαν με φαιδρότητα στο ζυθοπωλείο.

— Στην πίστη μου, κύριε, ειπε ο Πλουσέτ στο δόν Διάξ, φτηνά τή γλυτώσαμε και μεις και σεις. Τώρα άς πούμε ένα ποτήρι.

Ο δόν Διάξ αν και έκανε μεγάλες προσπάθειες για ν' άπαντήσει δε πρόφερε ένας δυνατός νευρικός κλονικός συντάραξε όλο τόν τόν κορμί. Όσοσο πλησίασε στο τραπέζι και ήπιε ένα ποτήρι. Θά άκουγε κανείς ενώ έπινε τή δόντια του να χτυπούν άπάνω στο κύπελλο.

Ο κύρ Κοχεφέρ, παρ' όλα τή γεγονότα που διαδραματιστήκανε εξακολουθούσε να κοιμάται.

— Μ' αυτό τόν μούτρο που έχει τώρα ο Στραβοχέρης, ειπε ο Λοβέρτ, άς πάει στο μέγαρο τής κυρίας Δολόρας για να ζητήσει τή Μαγδαληνή.

Ο Διέγος Διάξ, ακούγοντας τόν όνομα αυτό άνασκίρτησε, κι' έβραλε τόν ποτήρι του επάνω στο τραπέζι.

— Τής Δολόρας!.. Τής κυρίας Δολόρας, ειπατε; ερώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Και ποιάν έννοείτε με τόν όνομα αυτό.

Έκπληκτοι από τόν παραδόξο τόνο τής φωνής του, ο Λοβέρτ και ο Πλουσέτ, εκόιταξαν τόν δόν Διάξ παρτεργα.

— Συγχωρήστε με για τής ερωτήσεις αυτές, τούς ειπε εκείνος! αλλά πού όλιγου περνώντας από τήν άγορά νόμισα πως είδα μιá νέα κυρία που τήν είξερα από τή παιδικιά μου χρόνια και για τήν όποία ένδιαφερόμαι πολύ. Ξέρετε, πρόκειται για μιá συμπατριώτιδά μου.

— Τίποτε φυσικώτερο, απάντησε ο ζυθοποιός, και νομίζετε πως εινε αυτή για τήν όποία μιλούμε;

— Εινε ή ίδια! ναι, τόν ελπίζω! άς δοίμε, ή ιδική σας εινε 'Ισπανίς; — Ναι! — Πολύ ώραία; — Θαύμα.

— Ο σύζυγός της τήν έπήρε από έρωτα; — Έτσι λένε.

— Εινε τώρα τρία χρόνια παντρεμένοι; — Ναι, απάντησε ο Πλουσέτ, και μάλιστα λένε πως κλεφτήκανε. — Αυτή εινε, ψιθύρισε ο δόν Διάξ που δε μπορούσε πιά να συγκρατήση τήν ταραχή του. Άλλά, έπρόσθεσε γελώντας, αν ξέρω τή γυναίκα, ο σύζυγός της, μου ειναι άγνωστος! ποιός ειναι;

(Άκολουθεί).

